

de
Gouden
Kandelaar

HET GETUIGENIS VAN GOD

Deel 1

Neil Silverberg

Aflevering 82

HET GETUIGENIS VAN GOD

Deel 1

Neil Silverberg

Oorspronkelijke titel: "The Heritage of God's Testimony"

HET GETUIGENIS VAN GOD

De geschiedenis van de goddelijke uitverkiezing van Israël en zijn bevrijding uit de macht van een der machtigste volken uit de oudtijd is een historische gebeurtenis van grote betekenis. De historische betekenis is echter van minder belang dan de geestelijke betekenis, die ons de wijze laat zien waarop Gods volk van alle eeuwen van een slavenvolk in een “koninkrijk van priesters” veranderd wordt. In dit opzicht is zijn bevrijding en de daaropvolgende uitnodiging bij de berg Sinaï om in de dienst van God te treden van speciaal belang voor ons “over wie het einde der eeuwen gekomen is” (1 Cor. 10:11). Het laat ons het voornemen van God zien: Hij wil niet slechts Zijn volk van slavernij en gebondenheid bevrijden, maar Hij verlangt dat ze met Hem samenwerken om zo aan de volkeren de reden voor hun roeping te proclameren.

Daar aan de voet van de berg Sinaï riep God Zijn vrijgekochte volk samen en maakte hen de voorwaarden van Zijn verbond bekend. Hij riep Mozes tot Zich op de top van de berg en daar maakte God Zijn voornemen, waartoe Hij Israël uit de volkeren had uitgekozen, bekend en tevens zijn verantwoordelijkheid om het verbond te houden (Ex. 19:3-6). Gehoorzaamheid zou betekenen dat de hele wereld door Israël gezegend zou worden, doordat de kennis van Hem die hen uit de duisternis geroepen had tot Zijn wonderbaar licht, door hen verspreid zou worden (1 Pet. 2:9). Om deze grote roeping te kunnen vervullen was het nodig dat Israël “een woonstede Gods in de Geest” zou worden (Ef. 2:22). Er moest een speciaal heiligdom gebouwd worden, zodat de tegenwoordigheid van God zou wonen in het midden van de legerplaats en Israëls priesters er de goddelijke dienst konden verrichten (Ex. 25:8). Het ontwerp van dat heiligdom werd niet aan Israël overgelaten, maar aan Mozes gegeven toen hij veertig dagen op de berg Sinaï in de tegenwoordigheid van God was. Toen de hemelen geopend werden, ontving hij door openbaring de exacte afmetingen van die tabernakel die gebouwd moest worden en waarin de

heerlijkheid van God zou wonen. Nadat Mozes het ontwerp had ontvangen, gaf hij instructies aan de werklieden die speciaal door God daarvoor aangewezen waren, en die op hun beurt alles bouwden volgens goddelijke specificatie.

Het eerste dat Mozes te zien kreeg was het model van een ark, waarin hij de “getuigenis” moest leggen die God beloofde hem te geven (Ex. 25:10-22). De ark zelf moest gemaakt worden van acaciahout, overtrokken met louter goud, van binnen en van buiten (Ex. 25:10,11). Een verzoendeksel van louter goud, twee en een halve el lang en anderhalve el breed, zou als deksel voor de ark gemaakt worden, met twee cherubs van gedreven goud aan de beide einden van het verzoendeksel (Ex. 25:17,18). Als alles klaar was, zou de goddelijke tegenwoordigheid tussen de beide cherubs op de ark der getuigenis komen wonen en zo zou de ark de zichtbare vertegenwoordiging van Gods troon op aarde worden.

Wat was die getuigenis die in de ark geplaatst werd nu eigenlijk? Niets meer dan die twee stenen tafelen waarop de tien woorden geschreven waren die de basis van het verbond tussen Israël en God vormden (Ex. 31:18). Deze tien geboden bevatten Gods orde, waarmee Hij het leven van Zijn verbondsvolk reguleerde, de goddelijke standaard waarnaar de kinderen van Israël moesten leven. Van de menselijke kant gezien waren deze woorden geboden voor Zijn volk, maar er was ook een goddelijke kant aan de wet en dat is wat het eigenlijke getuigenis vormt. Dit aspect van de tien geboden wordt zelden of nooit gezien. De meeste mensen accepteren deze woorden alleen van de menselijke kant, als verboden die het menselijke gedrag regelen en Gods norm van gerechtigheid voor Zijn volk tonen. Voordat de tien geboden echter als zedelijke code die het menselijk gedrag regelt begrepen kunnen worden, moeten ze eerst gezien worden als de volmaakte verklaring van de natuur en het karakter van de ware God. In deze zin zijn ze de getuigenis, omdat God daardoorheen Zichzelf volledig bekend gemaakt heeft aan het menselijk geslacht.

Helaas zijn de meeste christenen onwetend van dit aspect van het getuigenis. Ze kennen het woord alleen in de betekenis van het persoonlijke aspect anderen te vertellen wat God voor hen gedaan heeft. Dat is zeker een gerechtvaardigd gebruik van het woord, maar geeft bij lange na niet de volle betekenis ervan. Het is de goddelijke kant van het getuigenis die het eerst in de Schrift wordt uitgelegd (vergelijk Ex. 25:10 met Op. 12:10). Getuigenis is wat God over Zichzelf verklaard heeft aan ons, Zijn zelfonthulling aan het menselijk geslacht. We zouden niets van de ware God kennen als Hij Zichzelf niet aan ons geopenbaard had door de tien

geboden, geschreven op twee stenen tafelen en aan Mozes gegeven op de berg Sinaï. Dit is Gods unieke getuigenis, Zijn eigen verklaring aan alle mensen betreffende Zijn wezenlijke aard. Voordat we deze woorden als een ethische code zien die het menselijk leven reguleert, moeten we ze ontvangen als de goddelijke verklaring van de natuur van de levende God. Zeker zijn ze de norm voor rechtvaardig gedrag van het verbondsvolk, maar alleen omdat ze het karakter verklaren van die God, die Zijn volk roept tot het goddelijk verbond.

Dat wij niets van de ware God zouden weten als Hij Zich niet geopenbaard had, is eenvoudig aan te tonen als wij kijken naar de volken die Israël omringden. In de tijd dat de wet op de Sinaï gegeven werd, waren die volkeren in grove afgoderij weggezonken, totaal onbekend met de aard van de ware en levende God. Zonder echt inzicht en overgelaten aan hun eigen denkbeelden waren hun gedachten over de goddelijke natuur verwrongen en pervers, zodat ze goden van hout en steen en beelden van dieren en andere schepselen aanbaden (Rom. 1:23). God openbaarde Zich alleen aan Israël, door de getuigenis die Hij aan Mozes op de Sinaï gaf en die daarna in de ark werd bewaard. Deze sprak van een onzichtbare God, die totaal anders was dan het beeld dat de heidenen van Hem hadden (Col. 1:15). De ware God was niet een karikatuur van menselijke deugd of de vergoddelijking van zekere waarden, maar de persoonlijke Geest die Zijn volk van slavernij had verlost en hen had gebracht in een verbondsrelatie met Zichzelf, zodat zij zelf deel zouden hebben aan de goddelijke natuur (2 Pet. 1:4).

Toch is het nodig dat wij volledig begrijpen hoe deze tien woorden “de getuigenis” vormen. De beste manier om dit te begrijpen is misschien wel om nauwkeurig ieder gebod op zichzelf te onderzoeken. Elk daarvan brengt een aspect van de natuur en het karakter van de ware God naar voren. Neem bijvoorbeeld het negende gebod, dat duidelijk liegen of het geven van een vals getuigenis verbiedt. Waarom eist God dat Zijn volk niet liegt en alleen de waarheid zegt? Omdat liegen zondigen tegen de waarheid is en God eist dat Zijn volk de waarheid respecteert. Maar dan komt de onvermijdelijke vraag naar voren: wat is waarheid? Is waarheid een ideaal, een zedelijke code of een aantal ethische regels? Voor de kinderen van God is het enige antwoord dat waarheid een Persoon is. Er is iemand die gezegd heeft: “Ik ben de Weg, de *Waarheid* en het *Leven*.” Daarom zondigt iemand tegen de waarheid als hij liegt, en zondigen tegen de waarheid is zondigen tegen Hem die de *Waarheid* is. Als ik tegen mijn broeder lieg, zondig ik tegen mijn broeder, maar daarmee zondig ik

uiteindelijk tegen God, omdat ik de waarheid geweld aan doe, die Zijn natuur is. Op deze wijze is een gebod dat het gedrag van de mens regelt feitelijk een openbaring van hoe de ware God is. Op deze wijze zijn de tien geboden inderdaad de getuigenis die het goddelijke karakter en wezen openbaart.

De meesten hebben dit aspect van de tien geboden nooit overwogen. Vraag de man in de straat wat de tien geboden zijn en hij zal je vertellen dat ze de norm zijn waarnaar we ons leven sociaal en zedelijk dienen in te richten. Als je hem vraagt waarom deze geboden ons zedelijk moeten leiden, kan hij je dat niet vertellen. Misschien kan hij je vertellen dat de tien geboden een morele code voor het menselijk gedrag zijn en dat het onze plicht is ernaar te leven, maar hij is er niet zeker van waaróm hij zo behoort te leven. Velen hebben in onze tijd zelfs vraagtekens geplaatst bij de geldigheid van deze woorden als zedelijke code en hangen een moreel relativisme aan dat het bestaan van een absolute zedelijke autoriteit over de mens ontkent.

Er is slechts één reden waarom iedere man en vrouw moreel verplicht is overeenkomstig de tien geboden te leven. Die reden is dat God, toen Hij de mens schiep, hem geschapen heeft naar het beeld en de gelijkenis van God. De mens werd gemaakt om het beeld Gods te weerspiegelen, om Zijn gelijkenis op aarde te dragen. En dat verklaart waarom hij zedelijk verantwoordelijk is om naar de geboden te leven. Zoals we reeds gezegd hebben, beschrijven de tien geboden op volmaakte wijze wie God is. Aangezien de mens geschapen werd naar het beeld en de gelijkenis van God, beschrijven ze ook hoe die mens moet zijn. Daarom worden deze tien woorden “de getuigenis” genoemd, omdat ze zowel het beeld en de gelijkenis van God bekend maken als die van de mens die naar dat beeld geschapen is. God heeft Zich aan ons geopenbaard en heeft dat gedaan door middel van deze tien woorden, die een duidelijk antwoord geven op onze vraag hoe God is. Buiten deze woorden om is onze kennis van God verwrongen en vastgelopen op ijdele veronderstellingen. Maar nu weten we hoe God is, omdat Hij ons Zijn getuigenis gegeven heeft, zodat we niet overgelaten worden aan onze speculaties aangaande Hem.

HET GETUIGENIS IN CHRISTUS

Toen God Mozes instructies gaf voor het bouwen van de tabernakel (Ex. 25:8,9) was het eerste dat God hem liet zien het model voor de ark, waarin de getuigenis geplaatst moest worden. Het was het eerste omdat het het belangrijkste aspect van dat huis was. In Gods huis neemt Zijn getuigenis altijd de centrale plaats in. Hoewel in het feitelijke bouwproces van de tabernakel de ark niet het eerst gemaakt werd, was het toch de centrale focus van dat huis en daarom kreeg het de allereerste plaats. Als mensen de tabernakel binnengingen, kwamen ze van buiten en gingen stap voor stap naar binnen. Maar toen God Mozes de plannen voor Zijn huis gaf, begon Hij met wat er binnenin is, wat Hem het naast aan Zijn hart lag.

De indeling van de tabernakel met betrekking tot de ark is van belang om dit principe te begrijpen. De priesters verrichtten het meeste van hun werk in de voorhof en in het heilige, waar ze de offers brachten en hun dienst vervulden voor de twee altaren (het brandofferaltaar en het reukofferaltaar). Gods tegenwoordigheid woonde in het heilige der heiligen boven de cherubs op het verzoendeksel dat de ark bedekte. Hoewel Gods volk niet rechtstreeks toegang had tot die Tegenwoordigheid, naderden ze door hun vertegenwoordiger, de hogepriester. Eens per jaar ging deze door het voorhangsel en spregde het offerbloed op het verzoendeksel en deed zo verzoening voor de zonden van het volk. Dit betekende dat elke Israëliet theoretisch binnen kon gaan in Gods tegenwoordigheid en Zijn heerlijkheid zien, maar letterlijk was dit uiteraard niet mogelijk. In feite was de toegang nog niet open voor ieder kind van God. Dit zou pas mogelijk worden na de dood van de Zoon van God, als het voorhangsel zou scheuren om daarmee te kennen te geven dat de weg tot in het heilige der heiligen nu open was en dat de kinderen van God met vrijmoedigheid in Zijn tegenwoordigheid konden komen (Mat. 27:51; Hebr. 10:19).

Toen de gehele tabernakel klaar was, kreeg Mozes de getuigenis om die voor altijd in de ark te leggen. Daarna werd de gehele tabernakel be-

kend als “de tabernakel der getuigenis” (Ex. 38:21). Waarom werd de getuigenis in de ark geplaatst? Als de getuigenis Gods eigen openbaring van Zijn natuur en karakter is, waarom werd deze dan in de ark verborgen zodat hij nooit te zien was? Was het niet beter om hem tentoon te stellen, zodat allen hem konden zien en weten hoe God is? Het ligt voor de hand zo te denken, maar God was heel duidelijk omtrent de plaatsing van de getuigenis: in de ark van het verbond, waar hij voor altijd moest blijven (Ex. 25:16-21). Dat betekende dat niemand hem ooit zou zien behalve de hogepriester, die alleen eens per jaar op de Grote Verzoendag mocht naderen. God schijnt specifieke maatregelen genomen te hebben om er zeker van te zijn dat de getuigenis buiten het blikveld van menselijke ogen lag.

Dan blijft er nog de vraag: “Als God wilde dat alle mensen Hem zouden kennen en als de tien geboden het middel waren om Zich te openbaren, waarom waren ze dan veilig weggeborgen in de ark van het verbond en nooit zichtbaar?” Het antwoord vinden we als we begrijpen wat de betekenis van de ark is. De ark was op aarde de zichtbare vertegenwoordiging van de troon van God. Onzichtbaar, buiten het bereik van menselijke blikken, regeerde de God van Israël over dat huis, van tussen de cherubs op het verzoendeksel. Is dit niet een passend symbool van onze grote Hogepriester, die door het ware voorhangsel is binnengegaan om Zijn dienst te vervullen als “grote priester over het huis Gods” (Hebr. 10:21)? Hij is nu gezeten op de ware troon in de hemelen, waarheen Zijn volk nu uitgenodigd wordt te komen (Hebr. 4:14; 6:20). De woorden van de apostel Petrus herinneren ons aan deze kostbare waarheid: “Hem hebt gij lief, zonder Hem gezien te hebben; in Hem gelooft gij, zonder Hem thans te zien en gij verheugt u met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde” (1 Pet. 1:8). Sedert de Here Jezus Zijn troon bestegen heeft aan de rechterhand van God, zien we Hem niet, maar wij weten dat Hij nu, hoewel niet zichtbaar, over Gods huis regeert.

Om deze reden is de ark het type van de Here Jezus zelf, die Zijn huis regeert vanaf de rechterhand Gods, terwijl alle andere voorwerpen in de tabernakel types zijn van het middelaarswerk van Christus als hogepriester. De ark is Christus, verhoogd, verheerlijkt en boven alles verheven. In Gods huis is er slechts één die alles bestuurt en Hij spreekt tot Zijn volk vanuit het heilige der heiligen (Lev. 1:1). Vanuit die plaats worden alle zaken van Gods huis geregeld.

Dit verklaart waarom de getuigenis in de ark geplaatst moest worden en niet openlijk tentoongesteld. Het is omdat er slechts één plaats in het hele heelal is waar God een volledige openbaring van Zichzelf gegeven

heeft en die is “in Christus”. Gezegd met de eenvoudige woorden van de apostel Paulus: “God was *in* Christus” ten volle geopenbaard, zodat alle mensen Hem konden zien (2 Cor. 5:19). Het is slechts in Jezus Christus dat we ontdekken wie God is en hoe Hij is. Het Nieuwe Testament is absoluut duidelijk op dit punt. God heeft Zich bekendgemaakt en dat getuigenis is in Zijn Zoon. Allen die God willen kennen, moeten nu eerst de Zoon kennen (Op. 19:10). In de inleiding van zijn evangelie zegt de apostel Johannes dit beknopt als hij zegt: “Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, die aan de boezem des Vaders is, die heeft Hem doen kennen” (Joh. 1:18). De kracht van deze woorden beseffen we pas als we eerst de openingszin analyseren, die zegt dat niemand ooit God gezien heeft. Zijn wij niet geneigd om iets tegen deze bewering in te brengen? Heeft God Zich dan niet geopenbaard of bekendgemaakt aan mensen in het Oude Testament? De meesten van ons zijn van mening dat de Vader zelf Zich bekendmaakte in het Oude Testament, maar dat God Zich in het Nieuwe Testament openbaarde door de persoon van de Here Jezus. Maar als we deze woorden van Johannes nemen zoals ze geschreven zijn, dan klopt dat niet. Er is geen aanwijzing dat Johannes zijn uitspraak beperkt tot de nieuwtestamentische tijd alleen, nadat Christus geboren werd in de stal en volwassen werd. Hij zegt eerder wat altijd waar is geweest: dat God Zich vanaf het begin alleen aan de mens geopenbaard heeft door Hem, die de volmaakte verklaring is van Zijn natuur, de Zoon van God, de Here Jezus Christus.

Sommigen weerleggen dit misschien door talloze voorbeelden uit het Oude Testament te citeren van mensen die God zelf gezien hebben en niet de Here Jezus. Was het niet zo dat de Zoon pas nadat Hij vleesgeworden was en Zijn bediening begon, volkomen de Vader openbaarde? Toch zal uit een grondige bestudering en analyse van Johannes’ inleiding de conclusie naar voren komen dat dit vers van Johannes niet in die zin uitgelegd kan worden. Als we nauwkeurig de context bekijken (vs 1-18), dan is het duidelijk dat hij de Here Jezus belicht vanuit de eeuwigheid en niet slechts vanuit de menselijke geschiedenis. Zelfs voordat hij Zijn vleeswording noemt in vers 14, laat hij Hem zien als degene die altijd bij de Vader was (vs 1,2), door wie alle dingen gemaakt zijn (vs 3), het waarachtige licht dat alle mensen verlicht en hen tot redelijke wezens maakt (vs 9). Het is in deze context – als degene die altijd bij de Vader was – dat Johannes deze geweldige zinnen in vers 18 schrijft. Het zou niet in overeenstemming met de context van dit vers zijn om deze uitspraak alleen te betrekken op Christus na Zijn vleeswording. Johannes getuigde van Zijn eeuwig-zijn,

dat Hij altijd bij de Vader was en is en daarom de enige die Hem op volmaakte wijze kon openbaren.

Hebben de mensen dan eigenlijk de Here Jezus gezien toen ze God zagen in het Oude Testament? Het antwoord vinden we als we verschillende schriftplaatsen nagaan waar God Zich aan iemand in het Oude Testament openbaarde. In bijna ieder geval beschreef de persoon die God zag Hem met bepaalde menselijke eigenschappen. Bijbelgeleerden noemen deze gewoonlijk antropomorfismen, dat wil zeggen het toeschrijven van menselijke eigenschappen aan God, zodat we Hem kunnen begrijpen. Aangezien de mens zo beperkt is in zijn vermogen om God te begrijpen, heeft God Zich neergebogen tot onze onwetendheid door uiterlijk menselijke eigenschappen te tonen. Aangezien de bijbelschrijvers geen andere manier hadden om God te beschrijven, gebruikten ze termen die de mensen reeds kenden om Hem bekend te maken. Op deze wijze werd het aan God toeschrijven van menselijke eigenschappen een aanvaarde manier om anderen te vertellen hoe God er uitziet.

Hoewel dit allemaal heel aannemelijk klinkt, verklaart het niet echt waarom God in de Schrift beschreven wordt als met menselijke eigenschappen. Het onderzoeken van de Schriften zelf geeft ons een volledige verklaring. In het eerste hoofdstuk van Genesis lezen we het verhaal van de schepping van de mens: “God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen” (Gen. 1:27). Dit vers wordt gewoonlijk als volgt uitgelegd: de mens werd als God geschapen in die zin dat hij een geestelijke natuur verkreeg met het vermogen om God te kennen en gemeenschap met Hem te hebben. Hoewel dat absoluut waar is, is er geen reden om dit vers tot alleen de *geestelijke* natuur te beperken. De vraag die we moeten stellen is: wat betekent het woord *beeld* in dit vers? Als we dit woord uit Genesis verbinden met een vers in de brief van Paulus aan de Colossenzen, dan valt er plotseling nieuw licht op. Paulus spreekt daar over Christus en zegt: “Hij is het *beeld* van de onzichtbare God, de eerstgeborene der ganse schepping” (Col. 1:15). Wat zegt Paulus in feite? Eenvoudig dit, dat God onzichtbaar is (wat overeenstemt met Joh. 1:18) en dat Christus als Gods beeld Hem volmaakt openbaart en bekend maakt. Zoals iemand eens gezegd heeft: “Christus heeft de onbekende God een gezicht gegeven.”

Dit verklaart waarom mensen in het Oude Testament die God zagen, Hem beschreven als met menselijke eigenschappen. Zeer zeker zagen zij God “in het aangezicht van Christus” (2 Cor. 4:6). Vóór de vleeswording (toen Christus verwekt werd in de schoot van de maagd), bestond Hij bij

de Vader in een bepaalde gedaante. Of met de woorden van Paulus in Filippenzen 2:6: Christus was in de *gestalte* Gods. Wat was dat voor een gestalte? Het was het lichaam dat de Here Jezus vanaf de eeuwigheid had en dat bij de schepping het prototype werd van het menselijk lichaam. De mens, met inbegrip van zijn lichaam, werd geschapen naar het *beeld* van God, daarom was de Zoon van God het oertype voor de schepping van de mens (Rom. 8:29). Het was Gods plan om zonen te hebben die gelijkvormig gemaakt zouden worden aan degene die altijd bestaan had in de gestalte Gods en die op volmaakte wijze de Vader openbaarde. Paulus' uitspraak dat gelovigen "tevorens bestemd zijn tot gelijkvormigheid aan het beeld van Zijn Zoon", geeft ons inzicht in het doel dat God had met de schepping van deze planeet en in het bijzonder van de mens. De mens werd geschapen om het beeld te dragen van degene die de Vader openbaart en dat omvatte ook zijn lichaam, dat gevormd werd naar het lichaam dat Christus in de eeuwigheid reeds bezat.

De getuigenis werd in de ark gelegd om daar voor altijd te blijven. Slechts in Christus heeft God een volledige verklaring van Zichzelf gegeven. Als de mensen willen weten hoe God is, moeten ze naar de Here Jezus kijken, want het is alleen in Hem dat God volledig uitgedrukt wordt. De Hebreeënbrief zegt het heel beknopt door Christus "de afdruk van zijn wezen" te noemen (Hebr. 1:3). Het woord vertaald met afdruk heeft een interessante oorsprong. Oorspronkelijk werd het gebruikt voor een instrument om te graveren of iets uit te snijden. Uiteindelijk werd de betekenis verschoven naar het merkteken dat zo'n instrument op een voorwerp maakte. Het werd voornamelijk gebruikt met betrekking tot het stempelen van bepaalde beelden op muntstukken. Neem een gulden uit uw portemonnee en kijk naar het hoofd van koningin Beatrix dat er ingedrukt is en dan begrijpt u de betekenis van dit woord. Hoe werd dat beeld op de munt aangebracht? In de Nederlandse Munt bevindt zich de oorspronkelijke plaat van Beatrix waarvan de gulden gemaakt werd. Ook al hebben de meesten van ons nog nooit die oorspronkelijke plaat gezien, we weten toch precies hoe die er uitziet, omdat het geldstuk in onze portemonnee gemaakt werd doordat het origineel daarop gedrukt werd. Het Griekse woord om dit proces te beschrijven is het woord "karakter", waarvan ons Nederlandse woord karakter afgeleid is. Het beschrijft niet alleen de goddelijke natuur van de Here Jezus, maar ook het proces waardoor God Zijn karakter in het leven van Zijn kinderen inbeitelst. Door de kracht van de heilige Geest drukt Hij Zijn natuur op ons, totdat we werkelijk Zijn beeld en gelijkenis gaan dragen.

Dat is wat de Hebreeënbrief over de Here Jezus zegt. Hij is “de afstraling zijner heerlijkheid en de afdruk van zijn wezen”. Weet u nog hoe Hij dit aan Zijn discipelen in de nacht van Zijn lijden uitlegde? Tijdens de paasmaaltijd vertelde Hij hen openlijk over de relatie tussen Hem en de Vader. Hoewel Hij veelvuldig tot hen over de Vader gesproken had, schenen Zijn woorden in die nacht vreemd en daarom zei Filippus: “Toon ons de Vader en het is ons genoeg” (Joh. 14:8). Beantwoordde de Here Jezus deze vraag van Zijn discipel? Zeer zeker, maar niet door hen een plotselinge openbaring van de Vader te geven, maar door hen een nieuw en wonderbaar aspect van Zichzelf bekend te maken (14:9-11). Zij hadden nog niet begrepen dat zij een volledige openbaring van de Vader hadden terwijl Hij bij hen was, zodat er geen noodzaak voor hen was te vragen of ze de Vader mochten zien. Als ze Hem gekend hadden, zouden ze ook de Vader gekend hebben. Het was door Jezus Christus dat ze God hadden leren kennen, omdat Hij Hem ten volle geopenbaard had.

Een goddelijk geheimenis

Niet alleen is de getuigenis in de ark een type van de Here Jezus, maar ook openbaren de materialen waarvan de ark zelf gemaakt is, meer van Hem. De ark bestond uit tweërlei materiaal, dat volkomen tot één gemaakt was om een prachtig geheel te vormen. Mozes kreeg de opdracht om de kist van acaciahout te maken, “twee en een halve el lang, anderhalve el breed, en anderhalve el hoog” (Ex. 25:10). Dit acaciahout was afkomstig van de sittimboom, die overal in de woestijn Sinai groeide. Het was een buitengewoon duurzame houtsoort, zodat alles wat ervan gemaakt werd beschouwd werd als van een altijddurende kwaliteit. Daarna moest het geheel overtrokken worden met goud, van binnen en van buiten (25:11). Deze twee elementen, het acaciahout waarvan de ark gemaakt was en het goud waarmee het overtrokken was, geven het geheimenis van de persoon van de Zoon van God weer, zoals we dat in de Schriften vinden.

De meeste geleerden zijn het er over eens dat het acaciahout een passend type is van wat wel genoemd wordt “de onverwoestbare menselijkheid” van de Here Jezus Christus. Hoewel Hij inderdaad de verheven Heer der heerlijkheid is, blijft Hij voor eeuwig en altijd een ware “Zoon des mensen” (Hand. 7:56). Dit betekent dat Hij zelfs in Zijn verheerlijkte staat Zijn mens-zijn behoudt. Het is nu alleen een “eeuwige mensheid”. Jezus Christus was niet tijdelijk mens, die na de opstanding en hemelvaart weer

naar God teruggegaan is, maar Hij blijft waarlijk mens, hoewel verheerlijkt. Op de troon van het heelal zit een verheerlijkt Mens, die door intens lijden heen het recht verkreeg om verhoogd te worden tot de hoogste plaats van gezag in het heelal.

Dit is niet altijd begrepen door Gods kinderen en is soms de oorzaak van veel woordenstrijd en onenigheid geweest. In het begin van de tweede eeuw was de gemeente in een hevig debat gewikkeld aangaande de natuur van Christus en de relatie tussen Zijn mensheid en Zijn goddelijkheid. Omdat velen het moeilijk vonden te geloven dat God in de zwakheid van menselijk vlees zou willen wonen, ontstond er een verkeerde leer, die beweerde dat Christus' fysieke lichaam in werkelijkheid een verschijningsvorm was die niet uit echt vlees en bloed bestond. De kerk reageerde op zo'n gevaarlijke dwaalleer, maar pas nadat velen door deze verdraaiingen van de waarheid waren afgefallen. De eerste brief van Johannes is kennelijk geschreven om deze gedachte dat Christus geen echt lichaam had, te weerleggen. Daarom benadrukt deze brief voortdurend de waarheid dat de mens Christus Jezus geen geestverschijning was, maar een menselijk wezen bestaande uit vlees en bloed, die Johannes en de andere apostelen persoonlijk gekend hadden (1 Joh. 1:1).

Sommigen zijn misschien bang dat zo'n nadruk op de mensheid van de Here Jezus Zijn godheid overschaduwde, maar zo'n vrees is ongegrond. Het is onmogelijk de Here Jezus, los gezien van Zijn identiteit als waar mens, te begrijpen. Zo'n nadruk is geen verwerping van Zijn godheid, maar vergroot die nadrukkelijk. Zelfs vandaag leeft de gedachte dat het mens-zijn van Jezus slechts een voorbijgaande fase was en dat Hij Zich slechts drieëndertig jaar lang voordeed als mens. Niets is verder bezijden de waarheid. Het mens-zijn van de Here Jezus was geen voorbijgaande fase, maar Zijn ware identiteit als een zoon van Adam. Als Hij geen volledig mens was, kon Hij ons niet vertegenwoordigd hebben en ons door Zijn dood en opstanding hebben verlost van onze ellendige situatie.

Maar een beschouwing van Zijn mensheid alleen kan ons niet tot een kennen van de Zoon brengen. God beval Mozes om de ark te "overtrekken met louter goud, van binnen en van buiten" (Ex. 25:11). Door heel de Schrift heen is goud een beeld van de goddelijke natuur en daarom van God zelf. Het spreekt ook van de goddelijke natuur die Zijn schepselen ontvangen door de verlossing. Christus was geen mens die Zich voordeed als God, maar de God-Mens – God bekleed met mensheid. Toen het acaciahout volledig overtrokken was met goud, was het onmogelijk om het hout van het goud te scheiden. Zo is het ook in onze Here Jezus

onmogelijk om Zijn mens-zijn te scheiden van Zijn godheid. In Hem zijn ze volmaakt samengesmolten in één heerlijke Persoon. Dat is het geheimenis van de godheid, waarvan de apostel Paulus spreekt in zijn brieven (1 Tim. 3:16). Allen die tot onze Here Jezus naderen, moeten beseffen dat ze op de drempel staan van een goddelijk geheimenis. Daarom verwijst Paulus naar Hem als “Gods mystieke geheim”, in zijn brief aan de Colossenzen (Col. 2:2, volgens de Amplified Bible). De conclusie is dat God een groot geheimenis gekoesterd heeft van eeuwigheid af en dat met de verschijning van de Zoon in de geschiedenis, het geheimenis geopenbaard werd aan de mensenzonen.

DE GETUIGENIS IN HET HUIS

Toen de tabernakel gebouwd werd, werd de ark achter het voorhangsel geplaatst in het heilige der heiligen. Alleen de hogepriester kon hem één keer per jaar zien, als hij het heiligdom binnenging en het bloed der verzoening op het verzoendeksel sprengde. De ark bleef achter het voorhangsel en bepaalde van daaruit, onzichtbaar, alle activiteiten van dat huis, hoewel de gewone Israëliet hem nooit te zien kreeg.

Toen de tabernakel opgericht werd, werd het hele huis bekend als de “tabernakel der getuigenis” (Num. 10:11). Op die plek bracht Israël zijn offers en aanbad God. Behalve het heilige der heiligen waren er ook nog twee andere afdelingen waar de priesters dagelijks hun dienst verrichtten. Eerst kwam de voorhof, met het grote koperen brandofferaltaar waarop Israël zijn offers bracht, en het wasvat waar de priesters zich wisten voordat ze het heilige binnengingen. De priesters konden het heilige niet binnengaan zonder eerst hun dienst te verrichten bij deze beide voorwerpen. Zij vertegenwoordigden de manier waarop God de toegang tot het heiligdom bepaald had, namelijk door het bloed en “door het bad der wedergeboorte en der vernieuwing door de heilige Geest” (Tit. 3:5).

Door het eerste voorhangsel kwamen de priesters in het heilige, waar ze dagelijks binnengingen om hun plichten te vervullen. Daar stonden de gouden kandelaar, die licht gaf in het heiligdom zodat de priesters hun dienst konden verrichten, de tafel der toonbroden waarop de twaalf toonbroden gelegd werden, en het reukofferaltaar, waar dag en nacht reukwerk opsteeg tot de Here. Elke dag gingen de priesters het heiligdom binnen en verrichtten hun dienst bij ieder van deze drie voorwerpen.

Het drievoudig getuigenis van Gods huis

Waarom had Gods huis deze drie aparte afdelingen? Omdat de gehele tabernakel de “tabernakel der getuigenis” was en iedere fase van de

tempeldienst in de drie afdelingen toonde weer een ander aspect van de getuigenis van God, de Here Jezus Christus. In feite correspondeert de uitspraak van Christus aangaande Zichzelf als “de weg, de waarheid en het leven” op volmaakte wijze met deze drie afdelingen van de tabernakel en evenzeer met de drie grote behoeften die alle mensen ten opzichte van God hebben. De mens moet eerst een “weg” hebben waardoor de vijandschap die door de zonde is ontstaan, verwijderd wordt en de gemeenschap met God hersteld. In de tweede plaats moet hij de “waarheid” kennen met betrekking tot het huidige werk van Christus als de grote Hogepriester, waardoor het huis van God instandgehouden wordt. Tenslotte moet hij deel verkrijgen aan het “leven” van God, zodat hij een nieuw en levend getuigenis kan hebben, gebaseerd op intieme gemeenschap met God.

De twee voorwerpen in de voorhof spreken van Gods weg om de mens met Zich te verzoenen en alle obstakels die door de zonde ontstaan zijn, te verwijderen. Het koperen brandofferaltair toont ons Christus als degene die de rechtvaardigheid van de Vader volkomen tevreden heeft gesteld en in Zichzelf de zonde van de wereld meegenomen heeft in de dood, zodat de gevallen mens de gerechtigheid kan worden toegerekend. Het wasvat waarin de priesters zich wasten, spreekt van een wedergeboren leven (niet een hervormd leven) door “het waterbad van het woord”. Door deze twee dingen (het verzoenend bloed en het woord van God) werd er een weg voor de mens geopend om verzoend te worden met God. Als Christus’ dood op Golgotha voor de gelovige van toepassing wordt door de prediking van het woord van God in de kracht van de Geest, brengt het geloof voort in het hart en de Geest is bij machte het werk van de wedergeboorte tot stand te brengen. Dit alles is gebaseerd op het volbrachte werk van het Lam van God, wiens plaatsvervangend sterven een “nieuwe en levende weg heeft geopend door het voorhangsel, dat is zijn vlees” (Hebr. 10:20).

Nadat de priesters door de voorhof gegaan waren, gingen ze het heilige binnen door het gordijn dat de voorhof scheidde van het heilige. In het heilige werden hun meeste werkzaamheden verricht. Alle aspecten van de dienst in het heilige spreken van Christus als de Waarheid en laten Zijn heerlijke bediening als onze grote Hogepriester zien, die Hij nu verricht ten gunste van Zijn volk. De geur die dag en nacht van het reukofferaltair opstijgt, spreekt van Zijn eindeloze voorbede voor degenen voor wie Hij gestorven is. Het is die voorbede, gemengd met de gebeden van de heiligen zelf, die naar de troon van God opstijgt (Op. 8:3,4). De gouden kandelaar met de olielampen spreekt van het licht der openbaring, dat Hij voort-

durend aan Zijn gemeente geeft door de waarheid van Zijn woord. De tafel der toonbroden met de twaalf broden die de twaalf stammen vertegenwoordigen, spreekt van de rijkdom van Zijn dienst ter wille van de gehele gemeente als Hij hen voorziet van het brood des levens. Dit was de dienst in het heilige en het typeert Christus niet alleen als degene die onze toegang is tot de Vader, maar ook als degene die Zijn volk van het nodige voorziet door voortdurend Zijn dienst voor hen te verrichten.

Terwijl de gehele tabernakel van Christus spreekt en ieder onderdeel een heerlijk aspect van Zijn persoon en werk laat zien, heeft het toch ook nog een andere betekenis. De inrichting van de tabernakel spreekt ook van verschillende niveaus van gemeenschap met God die voor de aanbidder mogelijk zijn. De drie afdelingen kunnen we ook zien als verschillende stadia van nabijheid bij God voor hen die in Gods huis wonen. Als we de tabernakel op deze manier bekijken, zien we Gods bedoeling voor allen die in het huis wonen, hoe Hij verlangt dat zij allen persoonlijk de realiteit van Zijn aanwezigheid ervaren. In dit opzicht heeft de tabernakel een krachtige boodschap voor allen die in Gods ware huis wonen, de gemeente van Jezus Christus (Hebr. 3:6).

Helaas komen vele gelovigen in Gods huis nooit verder dan een voorhof-relatie met God. Hoewel ze zich bewust zijn van wat Hij *voor* hen in Christus gedaan heeft en dat Zijn bloed vergoten is om hen te verlossen, verstaan ze nog niet *waarom* ze verlost zijn. Hun kennis gaat niet verder dan: “Christus is gestorven om ons van de eeuwige straf te bevrijden en ons een plaats in de hemel te geven.” Ze hebben de weg des heils ontdekt, maar de andere aspecten van het christelijk leven blijven voor het grootste deel voor hen verborgen en interesseren hun ook niet. Voor hen gaat het er bij de verlossing om te ontkomen aan de eeuwige straf door zich de verdiensten van Christus’ dood persoonlijk toe te eigenen.

Hoewel alle gelovigen hun christelijk leven moeten beginnen door de voorhof heen, is het niet de bedoeling dat ze daar zouden blijven om alleen te leven op basis van wat Christus voor hen gedaan heeft. De voorhof was eenvoudig de weg tot in het huis – niet een plaats waar de gelovige-priester zijn hele leven zou blijven wonen. Nadat hij door de voorhof heen was, was het de bedoeling dat hij het heilige binnenging om daar bezig te zijn met de dienst van God. Helaas is de meerderheid van de christenen daar niet mee bezig en blijft buiten het heiligdom in de voorhof, tevreden met hun kennis van het heil. Maar van de vreugde om God te dienen weten ze weinig. Het gevolg is dat ze niet kunnen spreken over een echte dagelijkse ervaring met Christus, alleen over wat er met hen gebeurde toen ze tot

geloof kwamen. Ze hebben geleerd dat Christus de weg is, maar ze zijn niet verdergegaan om Hem te leren kennen als de waarheid of het leven.

Behalve het offeren voor het volk in de voorhof, vond het dagelijkse werk van Israëls priesters plaats in het heilige. Evenals de voorhof was deze afdeling een type van een stadium van geestelijke ervaring van de aanbidder. Het snuiten van de lampen op de gouden kandelaar, het leggen van het brood op de tafel der toonbroden, en het brandende houden van het reukwerk voor het aangezicht des Heren maakte allemaal deel uit van het werk van de priesters in het heilige. Afgezien van de belangrijke historische toepassing (het heilige was een symbool van het oudtestamentische tijdperk: Hebr. 9:9), betekende deze bediening het leven van dienen, waartoe God iedere gelovige als priester geroepen heeft. Voor hen die verder gaan dan de voorhof is er het voorrecht om God in deze dingen te dienen.

Al Gods kinderen zijn verlost door het bloed en wedergeboren door de kracht van de Geest, maar weinigen dienen Hem daadwerkelijk in Zijn huis. Elk voorwerp in het heilige is, behalve een type van een aspect van Christus' eigen dienst ter wille van Zijn volk, ook een beeld van die dingen die onze "redelijke eredienst" voor God uitmaken. Het reukofferaltaar spreekt van het leven van voorbede dat wij voor anderen leven, als Christus' eigen voorbeden door onze harten heen worden uitgestort (Rom. 8:26,27). De gouden kandelaar typeert een leven dat licht verspreidt voor de wereld, zodat zondaren de wegen des Heren mogen leren (Mat. 5:13). Het brood spreekt van een bediening van het woord, waarin het brood des levens uitgedeeld wordt aan een hongerige wereld. Deze dingen samen belichamen de betekenis van een leven in dienst van God. Helaas komen zeer weinig gelovigen ooit verder dan de voorhof om de vreugde van deze dienst in het heilige te ervaren.

Delen in het getuigenis

Tot nu toe hebben we stilgestaan bij de voorhof en het heilige als typen van twee verschillende niveaus van gemeenschap met God voor hen die in Zijn huis zijn. Alle gelovigen beginnen hun geestelijke geschiedenis door de voorhof binnen te gaan en te ervaren wat door de voorwerpen daar uitgebeeld wordt. Hoewel dat noodzakelijk is, is het slechts het binnenkomen in Gods huis, niet de uiteindelijke rustplaats. Maar het is helaas zo dat vele gelovigen blijven steken in de voorhof, blij met het feit dat hun zonden vergeven zijn, maar zonder echte interesse in de dienst van God.

Toch zijn er enkele gelovigen die vol dankbaarheid voor hun verlos-

sing zich met vreugde toewijden om dienst te doen in het heilige. Wat kunnen ze anders doen dan zich volledig aan Gods werk geven, aangezien de prijs die voor hun verlossing betaald is zo groot was? Gedreven door liefde voor God, wijden ze ieder uur aan die dingen die hun type hebben in het heilige. Vele wonderbare werken zijn verricht door mensen die zich toegewijd hebben aan een leven in het heilige.

Zelfs dit is echter nog niet het hoogste dat God voor Zijn volk heeft. Velen hebben ontdekt, met de nodige pijn, dat zelfs werk dat voor God gedaan is niet bevredigt. Dat is voor de toegewijde christelijke werker moeilijk te begrijpen, vooral omdat christelijk werk zo vaak gezien wordt als een wondermiddel voor de meeste geestelijke kwalen. Gelovigen worden vaak gepusht in christelijk dienstbetoon, en ze denken dat dit hun geestelijke honger of hun verlangen naar geestelijke realiteit zal bevredigen. Het besef dat dit niet zo is, is dikwijls moeilijk te aanvaarden. Het is niet gemakkelijk om na een heel leven van dienstbetoon of bediening te ontdekken dat het de diepste verlangens van het hart niet bevredigd heeft.

Hoe komt het dat een leven in het heilige de gelovige uiteindelijk toch niet kan bevredigen? Als we deze vraag gaan analyseren is het misschien een hulp om te bedenken dat het heilige, hoewel het de plaats was waar de priesters dagelijks hun dienst verrichtten, niet de plaats was waar de tegenwoordigheid van God daadwerkelijk woonde. Terwijl de priesters daar hun dienst vervulden, waren ze zich pijnlijk bewust dat ze niet konden binnengaan in Zijn tegenwoordigheid. Een voorhangsel scheidde hen van het heilige der heiligen en van de heerlijkheid van God die op de ark woonde. De dienst in het heilige had zeker zijn voorrechten en moet een heerlijke ervaring voor die priesters geweest zijn, maar in werkelijkheid werd die verricht buiten de werkelijke aanwezigheid van God, die achter het voorhangsel woonde.

Dit verklaart waarom het nooit Gods hoogste bedoeling was dat christelijk werk ons hart ten volle zou bevredigen, maar eerder de gemeenschap met Hem. We werden geschapen om rechtstreekse, persoonlijke gemeenschap met God te hebben, niet slechts om voor Hem te werken. Uiteindelijk is alleen het leven in het heilige der heiligen ten volle bevredigend. Dat wil niet zeggen dat christelijk werk onbelangrijk is en dat Gods volk maar lui en terughoudend moet zijn in het dienen van Hem. Het is inderdaad Gods verlangen dat al Zijn kinderen betrokken zijn in die werken die Hij tevoren voor een ieder heeft klaargelegd (Ef. 2:10). Toch kan zulk werk nooit een vervanging zijn voor die echte gemeenschap, die voor ieder kind van God in het heilige der heiligen is weggelegd. In deze

laatste fase van eredienst beginnen we te begrijpen wat God het belangrijkste vindt in Zijn huis en hoe Hij ons uitgenodigd heeft om dit met Hem te delen.

Als de voorhof en het heilige overeenkomen met Christus' woorden dat Hij de weg en de waarheid is, dan laat het heilige der heiligen ons Christus zien als "het leven". Hoewel het waar is dat God ons verlost heeft (de voorhof) en ons geroepen heeft Hem te dienen (het heilige), beschrijven ze geen van beide het leven dat God voor Zijn volk heeft. Slechts als we de ark in het heilige der heiligen zien, beginnen we te begrijpen waartoe God Zijn volk geroepen heeft. Het is Christus als het Leven dat over het huis van God regeert, wat door de ark in het heilige der heiligen wordt weergegeven.

Toch spreekt de ark niet alleen van de Here Jezus als het leven, maar ook van onze eigen noodzaak om dat leven te delen, als we een fris en levend getuigenis van de Heer willen hebben. Gods getuigenis is het getuigenis van Zijn Zoon en Hij verlangt een volk dat dat getuigenis alleen heeft. Het is niet een getuigenis van iets dat God voor hen gedaan heeft of van een werk dat zij gedaan hebben, maar van de Here zelf. Hoe krijgen wij deel aan Zijn getuigenis? God gebod Mozes nog twee dingen "voor de getuigenis" in de ark te leggen, zodat ze voor altijd verbonden waren met het getuigenis van God (Num. 17:10, Ex. 16:33). Ze moesten "voor de getuigenis" gelegd worden, omdat ze het getuigenis van het volk van God vertegenwoordigden. Als Gods volk het getuigenis zal hebben, dan moeten ze de twee dingen ervaren, die uitgebeeld worden door deze twee voorwerpen die voor de getuigenis gelegd moesten worden. Het is alsof God zegt: "Als jullie graag Mijn getuigenis tot jullie getuigenis willen hebben, dan moet je deze twee dingen kennen."

Allereerst was daar de staf van Aäron, die God op bovennatuurlijke wijze deed bloeien. Weet u de achtergronden van deze geschiedenis nog? In de woestijn beschuldigden sommige Levieten de hogepriester Aäron, dat hij zich boven het volk verhief en zijn ambt weigerde te delen met de andere afstammelingen van Levi. Het waren jaloerse mannen die Aärons positie begeerden en daarom valse beschuldigingen verzonnen om hem te dwingen zijn gezag met hen te delen. Toen Mozes de Here ging raadplegen werd de zaak beslist doordat God de vorsten van de stammen beval hun staf neer te leggen voor de getuigenis. De Heer beloofde dat Hij de volgende morgen duidelijk zou maken wie het was die Hij verkoren had om hogepriester te zijn. Dus bracht ieder van de vorsten zijn staf en legde hem vóór de Here in de tent der getuigenis. Toen Mozes 's morgens op-

stond en de tent binnenging, ontdekte hij dat de staf van Aäron gebloeid had en vruchten had voortgebracht. Op deze wijze werd Gods keuze van Aäron als hogepriester bevestigd en de mond van de opstandelingen gesnoerd door middel van een dode staf, die op bovennatuurlijke wijze uitgelopen was en vrucht had voortgebracht.

Waarom verkoos God deze manier om Aäron in het gelijk te stellen? Omdat Aärons staf een dood stuk hout was geweest, dat God had laten vrucht dragen alsof het een tak was aan een levende boom. Dit is een duidelijk beeld van “opstanding” – iets nemen dat dood was en het weer doen leven. De opstanding is het unieke werk van God. Alleen God kan iets wat dood is nemen en het weer levend maken. Het was dus de opstanding die het antwoord was op het gemopper van de opstandelingen die het gezag van Aäron hadden betwist. Gods antwoord aan hen die aan Hem twijfelden was dat Hij een dode staf tot leven wekte en hem vrucht liet dragen. Dit is het werk van de God der opstanding, en wat God betreft beslist dat de zaak.

Op dezelfde wijze heeft God ook Zijn Zoon in het gelijk gesteld toen Hij Hem uit de doden opwekte en Hem gezet heeft aan Zijn rechterhand in heerlijkheid. Zoals de “opstanding” van Aärons staf de opstandelingen in de woestijn tot zwijgen bracht, zo heeft ook de opstanding van de Zoon van God alle rebellie tot zwijgen gebracht, zodat “alle knie zich zou buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde zijn en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader!” (1 Cor. 15:26,27; Fil. 2:9,10). Zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament rechtvaardigt God Zijn daden door de opstanding. Hij is de God “die de doden levend maakt en het niet zijnde tot aanzijn roept” (Rom. 4:17).

Aärons staf moest “vóór de getuigenis” worden neergelegd en dat duidde niet alleen de opstanding van de Here Jezus aan, maar tevens hoe Gods volk deelt in dat getuigenis. Alleen als we persoonlijk de God van de opstanding kennen en delen in Zijn opstanding, kunnen wij het getuigenis van God bezitten. Want getuigen voor de Heer betekent veel meer dan iets over Hem zeggen, of vertellen wat Hij gedaan heeft. Het betekent dat wij persoonlijk Hem kennen die gezegd heeft: “Ik ben de Levende; Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden” (Op. 1:18). Dit is het hart van het getuigenis. Het is de verklaring van wat men persoonlijk kent, wat men uit de eerste hand geleerd heeft. Als een advocaat een getuige oproept om in de rechtszaal te getuigen, dan moet die getuige vertellen wat hij persoonlijk weet of gezien heeft. Tweedehands kennis

kan nooit voor getuigenis doorgaan. Zo is het ook met hem die het getuigenis van de Here heeft. “Hetgeen wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij ook u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben”, zei de apostel Johannes en dat is altijd het wezen van getuigen (1 Joh. 1:3). Daarom zegt het Nieuwe Testament dat de enige weg tot in het koninkrijk Gods de wedergeboorte is, omdat God Zijn eigen natuur moet meedelen aan de gelovige, zodat hij een levende getuige wordt van de opstanding van Jezus.

Behalve de staf van Aäron, moest Mozes ook een kruik met manna voor het aangezicht des Heren neerleggen (Ex. 16:33). Gedurende de veertig jaar van omzwervingen in de woestijn, hield God Zijn volk in het leven door middel van het manna, dat “brood uit de hemel”, dat Hij dagelijks verstrekke. God beval dat het voor de getuigenis neergelegd moest worden om een levende herinnering te zijn aan Gods voorziening in het dagelijks voedsel voor Zijn volk. Het manna hield hen die hele reis door de woestijn tot aan het land Kanaän in leven. De Israëlieten mochten niet iets achteruit leggen voor de volgende dag, maar moesten het dagelijks oprapen. Omdat het een dagelijkse voorziening was, leerde het de kinderen Israëls het gebed te bidden dat de Here later Zijn eigen discipelen leerde: “Geef ons heden ons dagelijks brood.”

Pas als we bij het Nieuwe Testament komen, begrijpen we de betekenis van het manna en waarom het “voor de getuigenis” neergelegd moest worden, samen met de staf van Aäron. In het zesde hoofdstuk van het Johannesevangelie lezen we het verhaal van de spijziging van de vijfduizend (Joh. 6:1-14). Toen het volk het wonder dat de Heer gedaan had zag, deed dit hen vanzelfsprekend denken aan het manna in de woestijn, dat God op bovennatuurlijke wijze aan Zijn volk gegeven had (vs. 30-31). Omdat Jezus dat wist, gebruikte Hij deze gelegenheid om een parallel te trekken tussen het leven dat Hij aan Zijn volk wilde geven en het manna dat hun vaders in de woestijn gegeten hadden. Jezus was het hemelse Manna dat, als Zijn volk daar dagelijks deel aan had, hen geestelijk in leven zou houden, net zoals de kinderen Israëls deel hadden aan het aardse manna en lichamelijk in leven werden gehouden (vs. 32-33).

Spreekt dit niet van de noodzaak voor de mens om dagelijks afhankelijk van de Heer te zijn om in leven te blijven? Net zoals iedere man het manna in de woestijn moest verzamelen en er slechts genoeg was voor één dag, zo kunnen we ook wat ons geestelijk voedsel betreft niet op gisteren teren. Genade kun je niet achter de hand houden, ze wordt slechts gegeven “te gelegener tijd” (Hebr. 4:16). Gemeenschap is iets levends, een deel

hebben aan de Zoon van God van ogenblik tot ogenblik, waarin we ons voeden met het leven dat Hij geeft. Er bestaat geen reserve-genade – alleen als we dagelijks gemeenschap met Hem hebben, kunnen wij het leven kennen dat in Hem is.

Helaas hebben velen van Gods volk nog niet geleerd om zo te leven. In plaats van zich dagelijks te voeden met het brood des levens, kijken ze voortdurend terug naar de een of andere wonderbare ervaring of een vroeger werk van genade, alsof dat hen in leven kan houden. Het resultaat is hetzelfde als voor hen die het manna in de woestijn probeerden te bewaren – “het was bedorven van de wormen en stonk” (Ex. 16:20)! Proberen te leven op de voorziening van gisteren brengt slechts een verlies aan frisheid en geestelijke vitaliteit. In plaats van ieder ogenblik deel te hebben aan Jezus, hebben we niets anders dan een verlangen terug te keren naar oude glorie.

Deze twee dingen werden vóór de getuigenis gelegd, omdat zij omvatten wat iedere gelovige dient te leren als hij Gods getuigenis tot het zijne wil maken. Er moet een levende ervaring van het opstandingsleven van God zijn en dat betekent een leven van dagelijkse omgang met God. Zonder dat kunnen we geen deel hebben aan het getuigenis van God. Alleen als Gods volk Hem kent die “de opstanding en het leven” is, kan het Zijn getuigenis dragen voor de gehele wereld.

wordt vervolgd